

JOELLE CHARBONNEAU

HET EXAMEN

Karakter Uitgevers B.V.

HOOFDSTUK 1

Ik schrik me wild van geklop op de deur. Met handen die trillen van uitputting, angst en verdriet haal ik de deur van mijn kamers in het studentenhuis van het slot, doe hem open en slaak een zucht van opluchting als ik Raffe Jeffries in de deuropening zie staan. Hoewel we dezelfde studierichting volgen, hebben we verder weinig gemeen. Ik kom uit een kolonie en heb de Test moeten afleggen om hier te kunnen zijn. Hij komt uit Tosu City, waar studenten die familie zijn van afgestudeerden met open armen op de universiteit worden ontvangen. We zijn geen vrienden. Ook al heeft hij gisteravond geholpen mijn leven te redden, ik weet niet of ik hem kan vertrouwen. Maar ik heb geen keus.

Raffe lijkt onbezorgd, maar ik zie de waarschuwing in zijn ogen als hij naar binnen stapt en de deur achter zich sluit. ‘Ze weten het, Cia.’

Mijn knieën worden slap en ik zoek steun bij de rugleuning van een stoel. ‘Wat weten ze?’

Dat ik van de campus af ben geweest? Dat ik weet dat de opstand die geleid wordt door de man die me tijdens de Test heeft geholpen niet is wat de rebellen denken? Dat de rebellen binnenkort een aanval zullen inzetten die tot hun dood leidt? Dat Damone... Die gedachte zet ik van me af.

‘Professor Holt weet dat wij van de campus af zijn geweest.’ Zijn donkere ogen kijken me aan. ‘En Griffin is Damone aan het zoeken.’

Logisch dat Griffin op zoek is naar zijn vriend. Als hij hem niet vindt, zal hij ons faculteitshoofd professor Holt waarschuwen. Zij zal zich afvragen waarom de student politicologie uit Tosu City verdwenen is. Zullen doctor Barnes en zijn functionarissen denken dat Damone is gevlucht omdat hij bezweken is onder de druk om te presteren? Of zullen ze een zoektocht op touw zetten en ontdekken dat hij dood is? Paniek laait op. Ik sus mezelf met de gedachte dat er geen andere optie was. Maar is dat zo?

Ik schud mijn hoofd. Als ik in de toekomst niet herplaatst wil worden, of erger, moet ik niet stilstaan bij wat er gebeurd is.

Er zijn geen regels die ons verbieden de campus te verlaten. Dus daarvoor kan ik niet gestraft worden. Maar als ze zouden weten wat ik gezien heb...

Ik haal diep adem en vraag dan: ‘Weet professor Holt wanneer we vertrokken zijn en of we samen zijn gegaan?’

Met mijn vingers strijk ik over de bliksemschicht op de armband van zilver en goud rond mijn pols. Ik dacht dat ik het traceerapparaatje dat daarin zit verslagen had. Niet dus. Ik heb alles verkeerd gedaan. Nu is Michal dood en...

‘Volgens mij weet niemand hoe lang we weg zijn geweest. Niemand heeft ons weg zien gaan en ik denk ook niet dat iemand ons heeft zien terugkomen.’ Raffé strijkt met een hand door zijn donkere haar. ‘Maar Griffin hield me net staande en vroeg of ik Damone had gezien. Toen wilde hij weten waar jij

en ik vanmorgen zijn geweest. Ik heb geen idee hoe, maar hij wist dat we samen waren.'

Ik heb Raffe niets verteld over het traceerapparaatje in zijn armband. Ergens had ik gehoopt dat ik dat niet hoefde te doen. Mijn vader heeft me, voordat ik voor de Test naar Tosu City ging, gewaarschuwd dat ik niemand moest vertrouwen. Maar dat heb ik wel gedaan. En dat moet ik nu weer doen. Omdat hij me geholpen heeft, is Raffe in gevaar.

Vlug vertel ik Raffe wat er verborgen zit in de armbanden en over de stoorzender die Tomas en ik hebben gemaakt om onze gangen voor doctor Barnes verborgen te houden. Alleen is die vannacht waarschijnlijk uit mijn zak gevallen. Waar en wanneer dat is gebeurd weet ik niet.

Raffe kijkt naar het symbool dat op zijn armband is gegraveerd: een springveer over de weegschaal van justitie. 'Ze houden ons in de gaten.' Er klinkt geen verbazing in zijn stem. Geen woede. Hij knikt alleen even en zegt dan: 'We zullen een betere manier moeten vinden om het signaal te verstoren als we niet willen dat ze erachter komen wat jij van plan bent.'

Wat ik van plan ben...

Deze week zal president Collindar in de Debatkamer van de regering van het Verenigde Gemenebest aan de leden vragen te stemmen over een nieuw wetsvoorstel. Als dat wordt aangenomen, zal het bestuur van de Test en de universiteit niet langer exclusief in handen zijn van doctor Barnes. Hij is dan gedwongen verslag uit te brengen aan de president en moet haar toestaan een eind te maken aan de praktijken die zo veel mensen het leven hebben gekost. Mensen die alleen

maar hun kolonie en hun land wilden helpen. Maar hoewel ik graag wil geloven dat de wetswijziging wordt aangenomen en er een eind komt aan de Test, heb ik daar door alles wat ik heb ontdekt een hard hoofd in. Als het voorstel wordt afgewezen, zullen de aanhangers van doctor Barnes volgens de geruchten een motie van wantrouwen indienen tegen de president. En als die wordt aangenomen zal dat niet alleen het eind van haar leidersrol betekenen, maar ook de start van een strijd die de opstandelingen en de president met geen mogelijkheid kunnen winnen, aangezien doctor Barnes op de hoogte is van hun plannen. Sterker nog: hij en zijn medestander Symon Dean hebben die opstand zelf gepland. Pas onlangs heb ik ontdekt wat het werkelijke doel daarvan is: het identificeren, gevangennemen en uiteindelijk vernietigen van iedereen die tegen de selectiemethoden van de Test is. Het moment waarop doctor Barnes zijn infiltranten onder de rebellen toestaat hun woede te ventileren en openlijke oorlogvoering te propageren om die opstand met geweld te onderdrukken komt nu snel dichterbij. Als het plan van doctor Barnes slaagt, zullen de mensen die een eind willen maken aan de Test sterven – en mijn broer zal een van hen zijn.

Dat kan ik niet zomaar laten gebeuren, maar ik weet ook niet hoe ik de gebeurtenissen die nu al in gang zijn gezet kan tegenhouden. Ik dacht dat ik het wist. Ik dacht dat ik een manier gevonden had om te helpen. Maar ik heb het er alleen maar erger op gemaakt. Nu zal doctor Barnes mij nog scherper in de gaten houden dan eerst. Was er maar tijd om goed over alles na te denken. Mijn broers plaagden me altijd dat ik uren deed over een beslissing die anderen in een paar

minuten namen. Mijn vader heeft me echter geleerd dat over alles wat belangrijk is grondig nagedacht moet worden. De keuzes waarmee ik nu geconfronteerd word, zijn de belangrijkste van mijn leven.

Ben ik bang? Ja. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat ik, als de jongste student op de universiteit, de loop van de geschiedenis van mijn land kan veranderen. Dat ik doctor Barnes en zijn functionarissen te slim af kan zijn om levens te redden. Maar er is geen andere mogelijkheid. De kans is groot dat ik faal, maar ik zal het toch moeten proberen.

‘Het enige wat ik op dit moment van plan ben is mijn huiswerk te maken en te gaan slapen.’ Als Raffe wil protesteren, zeg ik: ‘Jij hebt ook slaap nodig.’ Aan zijn afhankende schouders zie ik dat hij net zo moe is als ik. ‘Misschien kunnen we, als we uitgerust zijn, een manier bedenken om het allemaal te voorkomen.’

Raffe knikt. ‘Hoe dan ook, na alles wat er gebeurd is, kunnen we waarschijnlijk beter de rest van de dag binnenblijven. Ik weet zeker dat professor Holt je in de gaten laat houden. Je moet echt voorzichtig zijn.’

Mijn aandacht wordt getrokken door een reeks gedempte klikjes. Ja, daar hoor ik het weer. Eén, twee, drie vage klikjes van de Transit Communicator. Het signaal dat Zeen heeft voorgesteld te gebruiken om aan te geven dat een van ons wil praten. Hij moet een plek hebben gevonden waar hij dat veilig kan doen. Maar voor mij is het niet veilig. Niet zolang Raffe hier is. Ik ben gedwongen geweest hem veel dingen toe te vertrouwen, maar dat geldt niet voor het leven van mijn broer.

‘Oké, dat zal ik doen,’ zeg ik. ‘Maar nu moet ik aan de slag.’

Raffe houdt zijn hoofd schuin en knijpt zijn ogen samen als de drie klikjes weer te horen zijn.

Ik doe net of ik niets hoor, loop naar de deur en trek die open. ‘Ik zie je later.’

Raffe kijkt om zich heen in de kleine zitkamer. Mijn hart tikt de seconden weg terwijl hij wacht of hij de klikjes weer hoort. Dat gebeurt niet. Hij schudt zijn hoofd en loopt naar de deur. ‘Ik ben in de buurt als je me nodig hebt.’

Zodra de deur dicht is, draai ik die op slot en haast me naar mijn slaapkamer. Mijn vingers glijden onder de rand van de matras en sluiten zich om het apparaat dat ik heb meegenomen uit de kolonie Vijf Meren. Dat is ontworpen om over een afstand van maximaal dertig kilometer te communiceren met een apparaat dat mijn vader op zijn kantoor had staan. Het apparaat dat Zeen nu in zijn handen heeft, terwijl hij wacht op mijn reactie.

Ik klik drie keer op de oproepknop om aan te geven dat ik zijn signaal ontvangen heb.

‘Cia. Fijn dat je er bent. Alles in orde?’

Het geluid van Zeens stem doet me goed. Als kind kon ik Zeen altijd alles vertellen. Van al mijn broers was hij degene naar wie ik toe ging als ik hulp nodig had. Ik was ervan overtuigd dat hij voor alles een oplossing had. Ik hoop dat dat nog steeds zo is.

‘Ja, hoor.’ Nog wel. ‘Maar...’

‘Mooi.’

Ik hoor Zeen zuchten. De eerste keer dat ik hem sprak, zei hij dat hij er spijt van had dat hij er niet was toen ik naar Tosu

City vertrok voor de Test. Hij vertelde dat hij jaloers was. Van ons vieren is hij de gevoeligste, raakt het gemakkelijkst van streek. Hij reageert impulsief bij oplopende emoties en is het meest geraakt als zijn dierbaren iets overkomt. Zeen vertelde me ook dat mijn moeder erop tegen was dat hij hier kwam, maar dat mijn vader het wel begreep.

‘Luister, Cia, er is hier van alles gaande. Belangrijke dingen. Ik weet niet of Michal het je verteld heeft, maar deze gasten gaan een eind maken aan de Test. De leiders hier hebben een plan dat alles zal veranderen. Het is gevaarlijk.’

‘Zeen...’

Maar Zeen luistert niet. Toen ik klein was praatte Zeen altijd uren met me over dingen waar ik niets van begreep, maar dat kon me niets schelen. Ik vond het heerlijk om naar zijn stem te luisteren in het besef dat hij wist waar hij het over had. Maar nu weet hij dat niet.

‘Zeen...’

‘En het is te ingewikkeld om het nu even uit te leggen. Ik kan niet te lang praten, anders gaan ze me zoeken. Iedereen is nogal achterdochtig, gezien alles wat er gaande is. Als Michal mij niet had aanbevolen, zouden ze me volgens mij gearresteerd hebben zodra ik dat kamp in kwam...’

‘Zeen, hou nou eens even je mond!’ Als het stil wordt, zeg ik: ‘Michal is dood.’ Mijn keel knijpt samen. Tranen prikken in mijn ogen. Het hardop zeggen maakt het wel heel erg echt. ‘Ik heb hem zien sterven.’

‘Dat kan niet, Cia.’ Maar aan de aarzeling in Zeens stem hoor ik dat hij geschrokken is. ‘Ik zou het gehoord hebben als dat zo was. Symon of Ranetta zou het ons verteld hebben.’

Zeen zegt het op de sussende toon die hij ook tegen me aansloeg toen ik als kind dacht dat er monsters onder mijn bed verstopt zaten. Alleen valt er nu niets te sussen. Ik weet dat die monsters echt zijn.

‘Symon zou het je niet kunnen vertellen, omdat hij degene is die Michal gedood heeft.’ Ik kijk op de wekker naast mijn bed. Er zijn vijf minuten verstreken. Als Zeen gelijk heeft, zullen er binnenkort mensen naar hem op zoek gaan. Ik wil niet dat ze hem in de TC horen praten en denken dat hij een spion is. Er is zo veel te bespreken. Zo weinig tijd om dat te doen. Ik moet besluiten wat nu belangrijk is en wat kan wachten tot ons volgende gesprek.

‘Michal heeft Symon het bewijs geleverd dat de president nodig heeft om de stemming in de Debatkamer te winnen en op een vreedzame manier een eind aan de Test te maken. Ik zat daar vlakbij verscholen.’ Ik zie nog steeds voor me hoe de rebellenleider keek toen hij zijn pistool richtte en schoot. Twee kogels. Toen viel Michal op de grond. ‘Ik hoorde Symon zeggen dat hij en doctor Barnes de opstand hebben bedacht om degenen die een eind willen maken aan de Test te betuigen. De opstand is niet echt.’

‘Dat is hij wel, Cia.’ Hoewel Zeen zich inhoudt, hoor ik de woede en het ongeloof doorsijpelen in zijn stem. ‘Denk je niet dat ik het zou weten als het niet zo was? Deze gasten zijn bereid om te vechten voor veranderingen.’

‘Dat weet ik. Dat is wat doctor Barnes en Symon willen dat ze doen.’

‘Het kan niet waar zijn, Cia. Ik heb met Ranetta en Symon gepraat. Symon...’

‘... heeft Michal vermoord. Je kunt hem niet vertrouwen.’ Wat Ranetta betreft ben ik niet zo zeker. ‘Michal heeft dat wel gedaan en hij is dood.’ Weer voel ik de paniek opkomen. Zeen moet me geloven. ‘Symon moet ervoor zorgen dat de rebellen falen. Als de president de stemming in de Debatkamer verliest en als de rebellen aanvallen, hebben doctor Barnes en Symon teams van beveiligingsbeambten klaarstaan. Ze zullen zeggen dat dat de enige manier is om de rest van de stad te beschermen. Als wij niets doen, zal de opstand mislukken. Dan gaan er nog meer mensen dood.’

‘Wacht even. Als jij gelijk hebt...’ Zeen slaakt een diepe zucht. Dan zegt hij fluisterend maar vol overtuiging: ‘Je moet weg uit Tosu City.’

‘Dat kan niet. Daar heb ik redenen voor.’ De armband om mijn pols. Mijn vrienden die achter zouden blijven. Zeen, die tussen de rebellen zit die doctor Barnes wil doden. Alleen voor dat laatste heb ik een remedie. ‘Jij moet gaan, Zeen. Er zijn hier op de campus heel veel gebouwen die niet vaak gebruikt worden. Je zou je in een daarvan kunnen verstoppen.’

‘Niemand mag het kamp verlaten zonder toestemming van Symon of Ranetta.’

Ranetta. Een vrouw die ik nooit gesproken of gezien heb. Toen Michal me vertelde over de splitsing tussen de rebellen – de ene groep die zocht naar een vreedzame oplossing en de andere die het uitstel zat was en aandrong op oorlog – zei hij dat Ranetta de leider van de laatste was. Zij moet ooit net als alle andere rebellen achter Symon gestaan hebben. Als ze nu lijnrecht tegenover hem staat, zou ze een bondgenoot kunnen zijn. Misschien kan Zeen met haar praten...

Nee. Hoewel Zeen slim is, handelt hij vaak onbesuisd als er emoties in het spel zijn. Hij maakt nog niet lang genoeg deel uit van de opstandelingen om de dynamiek te begrijpen en in te schatten wie er te vertrouwen zijn. Misschien kan niemand dat wel. Michal dacht dat Symon te vertrouwen was. Ik ook. Trouwens, Zeen heeft de Test niet afgelegd. Hij heeft geen idee hoe gruwelijk die in werkelijkheid is. Dit is zijn strijd niet. Hij moet daar weg.

‘Je zou ongezien kunnen ontsnappen.’ Het kamp dat de rebellen gebruiken was een luchtmachtbasis voordat die getroffen werd door een radioactieve tornado. De schade was zo groot dat de regering van het Verenigde Gemenebest elke hoop op revitalisatie van het terrein heeft laten varen. Maar hoewel de grond vergiftigd is, groeien er wel bomen. Sommige planten doen het zelfs goed. Als iemand zich een weg kan banen door het ongerevitaliseerde landschap en zich kan verstoppen voor zijn achtervolgers is het mijn broer wel.

‘Misschien. En misschien moet ik dat ook doen als het gaat zoals jij zegt. Maar nog niet. Ik ben nu hier. Misschien kan ik nuttige dingen te weten komen. Mensen verwachten van een nieuwe gast dat hij vragen stelt. Ik moet alleen uitvogelen wat voor antwoorden we willen hebben. Als de kans bestaat...’

Opeens is het stil. Mijn hart bonkt als ik naar de TC in mijn hand kijk. Zeen moet iemand aan hebben horen komen. Is hij op tijd gestopt met praten of is hij afgeluisterd? Ik wacht op een teken van Zeen. Iets wat me vertelt dat hij veilig is.

Mijn bezorgdheid groeit met elke tergend langzaam verstrijkende minuut. Eén. Vijf. Tien. De wekker tart me. Zwijgend klamp ik me vast aan de TC; mijn broer móét ongedeerd

zijn. Doordat ik Michal die opnames heb gegeven, is hij nu dood. Ik kan Zeen niet ook verliezen. Dan heb ik nog een dode op mijn geweten. Eigenlijk wil ik Tomas gaan zoeken. Hij was bij me toen ik Zeen ontdekte in het rebellenkamp. Hij wil vast helpen. Maar hoe graag ik ook mijn armen om Tomas heen zou slaan, ik weet dat hij weinig kan doen. Dat kunnen we geen van beiden. Als universiteitsstudenten hebben we nauwelijks iets te zeggen over de wereld om ons heen.

Maar er is wel iemand anders die me zou kunnen helpen. Michal was er weliswaar niet van overtuigd dat we haar konden vertrouwen, maar ik zie geen andere mogelijkheid. Niet meer. Zeen zit midden tussen de opstandelingen die bereid zijn de wapens op te nemen tegen doctor Barnes en diens aanhangers. Binnenkort wordt de volgende groep kandidaten voor de Test geselecteerd. Meer dan honderd schoolverlaters lopen het risico tot beslissingen gedwongen te worden die levens beëindigen; die van henzelf of van anderen. En als mijn rol in Damones dood wordt ontdekt, kan ik helemaal geen actie meer ondernemen. Dan ben ik dood. Er staan te veel levens op het spel om te geloven dat ik daar iets tegen kan doen. Ik ben nog geen leider van dit land. Dat is de president. Dit is haar taak. Niet de mijne.

Ik moet haar ervan overtuigen dat ze moet helpen.

Ik trek de bruine broek aan die ik na mijn komst in Tosu City heb aangeschaft en een gele blouse versierd met zilveren knopen. Ik poets mijn comfortabele doch versleten schoenen zo toonbaar mogelijk. Meestal maak ik een knotje van mijn haar, maar nu borstel ik het net zo lang tot het glanst. Dan vlecht ik het in een model waarmee ik er, als ik mijn teleurge-

stelde vader moet geloven, uitzie als een jonge vrouw en niet als zijn kleine meid. Ik hoop dat hij gelijk had. Als ik wil dat mijn plan kans van slagen heeft, moet de president mij als meer dan een student zien.

Dan rol ik de bloederige kleren van vannacht stevig op en prop ze in mijn tas. Ik kan Damones bloed er met geen mogelijkheid uit krijgen. Hoewel er zelden mensen op mijn kamer komen, wil ik niet het risico lopen dat iemand de kleren ziet. Ik moet ze kwijt zien te raken.

Ik steek mijn hand onder de matras en haal er een klein pistool uit dat Raffe me gegeven heeft. Het gewicht in mijn hand voelt onbeduidend in vergelijking met de last die op mijn schouders drukt. In Vijf Meren worden vuurwapens gebruikt. Al op jonge leeftijd heb ik geleerd een geweer af te vuren en Daileens vader heeft ons rond de tijd dat ik leerde vermenigvuldigen en delen laten zien hoe we met zijn pistool moesten schieten. Vanwege het werk van mijn vader woonden we altijd dicht bij het ongerevitaliseerde land waar vleeszoekende wolven en andere gemuteerde schepselen rondzwierven. Meer dan eens heb ik een dier dat wilde aanvallen verwond of gedood. Maar als dit pistool wordt afgevuurd, is dat niet gericht op een hongerig dier. Ik stop de TC in mijn tas, schuif het hengsel over mijn schouder en loop de deur uit, die ik zorgvuldig op slot doe.

Het is stil in de gangen van het studentenhuis. De studenten die ik passeer spreken op een veel gedemptere toon dan anders. Ongetwijfeld vanwege de verdwijning van Damone. Ik loop met neergeslagen ogen van de trap voor het geval passerende studenten daar de schuldige blik in zien. Ik merk

dat ik nog steeds gespitst ben op de klikjes van de TC die me vertellen dat Zeen oké is.

Op de begane grond dwing ik mezelf met langzame, afgemeten passen naar de voordeur te lopen, zodat niemand merkt hoe gestrest ik ben door Zeens zwijgen. Hoe langer dat duurt, hoe meer ik ervan overtuigd raak dat er iets verschrikkelijks is gebeurd. Ik duw de deur open en kijk achterom voor het geval Raffé me de trap af heeft zien lopen en achter me aan is gekomen. Ik zie echter niemand, dus ik stap de middagzon in. Volgens mijn horloge heb ik twee uur voordat het avondeten wordt geserveerd. Als ik niet op tijd terug ben, zal dat opvallen. Maar ik kan niet anders.

Ik recht mijn schouders en loop naar de schuur. Ik probeer niet te kijken naar de plek waar Raffé en ik Damone over de rand van het ravijn hebben geduwd. Als ik met mijn fiets aan de hand de schuur uit kom, kijk ik om me heen of ik iemand zie en ga dan op het zadel zitten. Ik trap op de pedalen. Bezorgdheid over mijn broer jaagt me ondanks mijn vermoeidheid vooruit.

Ik rij over de brug die de kloof van zes meter breed in de aarde overspant die het politicologiegebouw scheidt van de rest van de campus. Pas als ik de weg insla die naar de bibliotheek leidt, kijk ik over mijn schouder. Ik kan het van deze afstand niet goed zien, maar ik denk dat ik Griffin roerloos op de brug in de duisternis van het ravijn onder hem zie staren. Hoe graag ik Tomas ook wil vragen met me mee te gaan, ik doe het toch niet. Ongewenste aandacht op Tomas vestigen is het laatste wat ik wil. Ik keer om en fiets zo snel als ik kan, in de hoop hulp voor mijn broer en mezelf te vinden.

De boogvormige, zilverkleurige poort waar ik onderdoor fiets, doet me denken aan de armband om mijn pols en dus aan het feit dat mijn bewegingen in de gaten worden gehouden. Hoewel we de campus mogen verlaten, zullen professor Holt en doctor Barnes zeker vraagtekens plaatsen bij mijn motivatie als ik te ver van huis ga. Maar omdat ik stage loop bij de president heb ik gelukkig een goede reden om naar mijn bestemming te fietsen.

Buiten de poort blijf ik staan, haal de TC uit mijn tas en zet het navigatiescherm aan. Hoewel ik hier al vaker gefietst heb, durf ik de meest geschikte route nog niet zelf te kiezen. Met een strook van mijn besmeurde kleren bind ik de TC vast aan mijn stuur en druk op de oproepknop. Dan nog een keer. En nog een keer. Niets. Ik slik mijn teleurstelling in en ga op weg naar het centrum van de stad. Tijdens het fietsen zie ik de gezichten van Zandri, Malachi, Ryme, Obidiah en Michal voor me. Die kwamen allemaal naar Tosu City om de wereld te helpen. Die zijn allemaal dood. Ik moet mijn broer helpen dat lot te ontlopen. Ik hoop alleen dat ik niet te laat ben.